

Den gode historie

Af Finn Brunse

Tommerup er på mange måder en god historie. En god historie som ikke mindst nu hvor vi skal være en del af noget større, fortjener at blive fortalt.

Indenfor markedsføring og reklame arbejdes der meget på at finde den gode historie. Den historie som i ganske få sætninger gør et godt indtryk hos modtageren og som sætter en positiv tankerække i gang. Den effekt som gør at virksomheder bruger mange penge på dyre bureauer og medierådgivere. Det som gør at vi pludselig kommer til at tænke på et bestemt slogan eller billede, måske fra en reklame – selvom vi påstår aldrig at se reklamer, endsigse lade os påvirke af dem. Når den gode historie nu får den store opmærksomhed, og når der nu bruges så mange penge på det, så må det være meget kompliceret.

Det er det egentlig ikke vil mit svar være – måske næsten tværtimod. Og det er her den gode historie om Tommerup fortjener at blive fortalt.

Det handler om livsstil, om livsmod, om tryghed i hverdagen, om udviklingsmuligheder og om at der er højt til loftet samt at den gode dialog og initiativ værdsættes. Kort sagt en række

værdinormer og mål vi sætter for os selv eller i fællesskab.

Set fra en kommunes side – i denne sammenhæng naturligt nok Tommerup Kommune – er der en snæver sammenhæng mellem de værdier og mål vi sætter os, det serviceniveau vi har, den natur der omgiver os, det initiativ der er blandt borgere, foreninger, virksomheder og kommune og ønsket om at fastholde eller udvikle Tommerup og dermed den gode historie. Ønsket om at være rammen om et så godt liv som muligt. Vi forsøger til stadighed i lighed med mange andre at synliggøre og fremme den dynamik der ligger bag det gode navn og rygte Tommerup i almindelighed har. (Der er stadig mål der skal nås og noget som kan gøres bedre).

Som de nyeste eksempler på denne dynamik og den gode vilje vil jeg nævne Kulturlandsbyforeningen samt den internationale forståelse og indlevelsessevne i andres kulturer, der ligger bag. Arenaen ved Brylle Fritidscenter som giver børn og unge nye muligheder for udfoldelse. Bryllupsgaven til Mary og Frederik, Færdselssikkerhedsudvalget, den nye Tommerup Portal samt det arbejde der er igangsat for at styrke kunst og kulturlivet og samarbejdet med Foreningen Norden om et vellykket Nordisk træf i Tom-

merup. Alt sammen initiativer som er med til at fortælle den gode historie.

Et par begivenheder gav stor medieopmærksomhed. Mest dramatisk da et IC-tog blev afsporet ved Tommerup Station, hvor det da var et stort held at der alene blev tale om materiel skade. Her var den gode historie billederne af passagerer som tog uheldet stille og roligt med gode borgeres hjælp. I spaltemeter og sendetid er det formentlig nok den flotte krukke som blev overrakt kronprinsparret der topper som det mest omtalte. Et initiativ som i høj i grad synliggjorde kunstneren Gunhild Rudjord og Tommerup Keramiske Værksted, men også den vilje der var til at få et utraditionelt projekt til at lykkes. Krukken står nu flot ved Kancelihuset på Fredensborg slot.

I en kommune vedtages der en række politikker – det er ligesom et af formålene. Således også en færdselssikkerhedspolitik igangsat af vores Færdselssikkerhedsudvalg, som med stor entusiasme har taget fat på den opgave i samarbejde med medarbejderrepræsentanter. Oplægget er flot indledt med formuleringen om at for Tommerup Kommune er Trafiksikkerhed et fælles ansvar, og vi ønsker at være medvirkende til at øge trafiksikkerheden af hensyn til de ansatte og borgernes

sikkerhed og for at begrænse trafikulykker. Et væsentligt delmål er endvidere at øge bevidstheden om det gode eksempel. En række gode motiver som vakte opmærksomhed bl.a. fordi initiativet var nyskabende.

Den gode historie handler i juletiden også om familien. Så udover førnævnte bryllup er der en række »forlovelser« som har haft en del opmærksomhed i forbindelse med spørgsmålet om hvilke kommuner der skal indgå samarbejde med henblik på senere »at blive smedet sammen« til en ny storkommune. Tommerup er ingen undtagelse. Vi har naturligvis også måtte forholde os til at der er bebudet ændringer.

Ganske kort er historien, forud for disse overvejelser, at Regeringen nedsatte en strukturkommission, som skulle vurdere på behovet for ændringer i den kommunale struktur. Konklusionen og anbefalingen var at der med fordel kunne ændres i opgavefordeling og dermed også størrelser i amter og kommuner. Dette bl.a. for at sikre kvaliteten og den faglige bæredygtighed i de kommunale ydelser. På baggrund af disse anbefalinger, samt vel også fordi der var et ønske i Regeringen om at der *skulle* ændringer til, blev der i slutningen af juni indgået en aftale om en strukturreform. Reformen ændrer meget på opgavefordelingen mellem stat, amt og kommuner. I hovedtræk sådan at amterne primært skal forestå sygehusdrift, og at de øvrige opgaver skal løses i statsligt og kommunalt regi. Anbefalingen i aftalen går på at kommunerne skal lægges sammen i enheder på mindst 30.000 indbyggere, dog med en mulighed for på visse betingelser at danne en enhed på ca. 20.000 indbyggere.

Vi nedsatte ret tidligt i forløbet et forhandlingsudvalg som på Kommunalbestyrel-

sens vegne skulle tage kontakt til og forhandle med primært nabokommuner om en eventuel sammenlægning. På baggrund af den opgavemængde som fremover skal løses i kommunerne, vurderede forhandlingsudvalget at 20.000 indbyggere var for spinkelt et grundlag at arbejde videre på, hvorfor Højfyn (Tommerup, Vissenbjerg og Aarup) ikke alene kunne gøre det. Vi ville dog gerne at de 3 kommuner fortsat kunne udgøre en enhed i de efterfølgende forhandlinger med andre. Det har primært været de vestfynske kommuner Glamsbjerg, Hårby og Assens som har udgjort forhandlingspartnerne. Der er således fra Tommerups side godkendt et oplæg hvori de 6 høj- og vestfynske kommuner udgør en enhed med tilsammen 41.000 indbyggere.

Baggrunden for sammenlægningsønsket er, at kommunalbestyrelserne vurderer, at blandt de 6 kommuner er en samhørighed, der bygger på historiske og kulturelle tilhørsforhold, sammenlignelige pendlingsmønstre og eksisterende kommunale samarbejder.

Mere konkret er det at vi supplerer hinanden godt i forhold til bosætning, erhvervsudvikling, turisme samt kultur- og fritidstilbud. Vi har en god beliggenhed som vækstcenter der forbinder »Trekantområdet« og Odense. Vi har en god infrastruktur med motorvej, jernbane og kollektiv trafik, som skal fastholdes og udbygges. Endelig kan det også siges, at vi er kendetegnet ved gode servicetilbud på de store kerneområder såsom dagpasning, skoler og ældreservice samt kultur og fritidstilbud.

Der har været talt om og spurgt til hvad bliver hovedbyen, hvor skal rådhuset ligge o.s.v.

I den sammenhæng har det været væsentligt under vejs i forløbet, at der er tale om ligeværdige parter. Ingen har

Finn Brunse.

en større vægt end andre, hvorfor alle de spørgsmål der kommer om anvendelse af rådhus og andre fysiske rammer kan drøftes ud fra en praktisk synsvinkel.

Tidsplanen som den ser ud nu, er at kommunalbestyrelserne i november træffer beslutning om i fællesskab at henvende sig til Indenrigsministeren og foreslå en sammenlægning af de 6 kommuner fra 1. januar 2006. Men den endelige afgørelse ligger i Regeringen. Det er min forventning at også den historie ender godt for alle parter.

Afslutningsvis vil jeg rette en stor tak til vores gode og aktive medarbejdere, foreningsliv og samarbejdspartnere for jeres store indsats og gode medvirken i en lang række initiativer som er med til at gøre Tommerup til et godt sted at leve både nu og fremover.

Jeg vil samtidig benytte lejligheden til at ønske alle en glædelig jul samt et godt nytår.

En juleprædiken til dig som aldrig går i kirke!

Af sognepræst Jørgen Flensted-Jensen

Nu er det snart jul, og i større eller mindre grad oplever vi travlhed og stress over, at vi ikke kan finde tid til lidt mere ro og fred i juletiden.

Vi skal nå så meget, så vi næsten ikke når at opdage, hvorfor vi fejrer jul.

Hør her en lille historie om en dansk forretningsmands oplevelser ved juletid for nogle år siden i Japan. Den kristne kirke udgør som bekendt en meget lille minoritet i Japan, og mange har ikke hørt om Jesus. Men en ting har de dog fået fat i: »Julen«.

Fejre de kristne jul

Julen har holdt sit sejrindtog i Japan. Forretningsfolk er ellevilde, for december er blevet den store indkøbsmåned. Og Julefesten har virkelig slået an, man køber gaver til hinanden, man spiser godt og stemningen piskes op. Danskeren var et smut ude for at fornemme byens atmosfære og kom i snak med en forretningsmand, der begejstret talte om juleræset. Til sidst sagde danskeren, at de også i hans kirke sled og slæbte for at gøre klar til julen. Den japanske forretningsmand stoppede op og blinkede et par gange, inden han overrasket sagde: »Ih dog, fejrer I også jul i den kristne kirke? Det var interessant. Det vidste jeg ikke«.

Den lille historie fortæller med klare ord, at julen er blevet en højtid så rig på traditioner, at selve festen er nok i sig selv. I Japan begyndte de med festen, men fik ikke fat i budskabet. Vi begyndte ganske vist her til lands med budskabet, men er blevet så facineret af festen, at budskabt næsten er gledet fra os.

Derfor får du nu julens budskab uden omsvøb, men i en anden version end vi

normalt læser det. Ordret lyder det i Matt. evangeliet:

Juleevangeliet – en anden version

»Med Jesu Kristi fødsel gik det sådan til: Hans mor Maria var forlovet med Josef, men før de havde været sammen, viste det sig, at hun var blevet med barn ved Helligånden. Hendes mand Josef var retsindig og ønskede ikke at bringe hende i vanry, men besluttede at skille sig fra hende i al stilhed. Mens han tænkte på dette, se, da viste Herrens engel sig for ham i en drøm og sagde: »Josef, Davids søn, vær ikke bange for at tage Maria til dig som hustru; for det barn, hun venter, er undfanget ved Helligånden. Hun skal føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus; for han skal frelse sit folk fra deres synder.«

Da Josef var vågnet op af søvnen, gjorde han, som Herrens engel havde befalet ham, og tog hende til sig som sin hustru. Men han lå ikke med hende, før hun fødte sin søn. Og han gav ham navnet Jesus.«

Hvorfor ikke i pomp og pragt

Det er vel ikke helt forkert at stille spørgsmålet, om Jesu fødsel spiller nogen rolle i vores julefest?

Det er korrekt, at ingen ved præcis, hvornår Jesus blev født.

Det kan svinge flere år. – Men at han har levet, er en historisk kendsgerning, som alle forskere er enige om, og som er bevidnet i vidt forskelligt kildemateriale. Heller ingen kan underkende, at Jesu fødsel har haft skelsættende betydning i vor historie og tidsregning.

Men troen på at Gud træder os nær i den begivenhed – er det sted, hvor nogle melder fra. Den undren som vi bærer i vort sind, når vi hører evangeliet om Jesu

ydmyge fødsel i en stald, står overfor det spørgsmål om, hvorfor han ikke kom til jorden i pomp og pragt med basunklang af engle, og himlen spændt ud som et telt og stjernefakler brændende. Hvorfor skulle han leve et liv, som kulminerede med korsfæstelse, død og opstandelse?

Manglende svar – og dog

Jeg kan ikke svare dig – fordi troen på Gud ikke kan begrundes rationelt og interlektuelt. – På den anden side ville det vel også være en selvovervurdering, hvis vi mente vi kunne putte det guddommelige ind i vor forstand.

Spørgsmål er der mange af, men det ændrer ikke ved, at jeg tror på at Gud har vist sig igennem sin søn Jesus Kristus, som julebudskabet lyder. – På en uforklarlig måde giver det et fundament og en tryghed at leve livet på, idet julebudskabt netop tilsiger os at vi som menneske ikke efterlades alene, men at han kommer til os.

Måske skulle du alligevel overvinde dig til et kirkebesøg, fordi det er for alle der både tror og tvivler?

Fra »gård nr. 17« til Tommerup Efterskole

Af forstander Ulrik Gräs

Den 3. november 2006 kan Tommerup Efterskole fejre 100 års jubilæum. Vi glæder os til denne begivenhed og bringer her, i kort form og på opfordring, historien om os selv.

Det begyndte i 1764, hvor fæstebonde Rasmus Jensen (kaldet Rasmus »Knarreborg«) købte gård nr. 17 ud af i alt 18, som hørte under Det kongelige Rytterdistrikt på Fyn.

Gård nr. 17 (»Knarreborggård«) var herefter i familiens eje indtil 1876, hvor Tommerup-Brylle kommune købte den og oprettede Tommerup Fattiggård.

I 1887 købte Odense amtsråds-kreds Knarreborggård og omdannede stedet til børnehjem og arbejdsanstalt. »Amsgården i Tommerup« var det officielle navn, men i folkemunde blev det efterhånden til »anstalten«. De endnu eksisterende hovedbygninger opførtes i disse år. 179 drenge og 117 piger var på hjemmet i kortere eller længere tid, nogle hele deres barndom. Af fattiglemmer var der i samme periode fra 4 til 18. Forstander Hansen og hans kone var tidligere husmandsfolk i Maen.

Da amtsrådet i 1906 satte bygningerne til salg, blev det ved et møde i Tommerup missionshus besluttet at købe børnehjemmet med henblik på højskoledrift i bygningerne. Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark stod allerede bag oprettelsen af flere højskoler i Jylland og på Sjælland. Nu var turen kommet til Fyn. Skolens første forstander blev Peder Sandbæk, og formålet med skolevirket formuleredes således: »...at meddele unge mennesker almen oplysning på kristelig grund for at gøre dem dygtige til deres gerning i livet«.

De første par måneder var der kun 14 elever på skolen, men væksten i elevtal forløb hurtigt. I 1917 oversteg elevtallet

Fællessang 2004.

100 og rekorden blev nået i sommeren 1949, hvor der var 159 elever på skolen. I dag, hvor arealet pr. elev er langt større end dengang, kan vi ikke forstå, at de har kunnet være her. Følgende citat af lærer Pedersen giver noget af forklaringen: »I kender jo nok billedet af et elevværelse en vinteraften. Der er jo ikke så forfærdelig megen plads; men på hver seng kan der sidde fire og to på hver kuffert, og så er der jo taburetterne og bordet, og når så enkelte nøjes med ståplads, kan der jo være en snes stykker«.

Eleverne kom primært fra Jylland. Karle om vinteren og piger om sommeren. De blev undervist i færdigheder, som først og fremmest skulle ruste dem til livet på landet. En del af undervisningen foregik ved foredrag, hvor eleverne flittigt noterede undervejs. Vi har efterhånden fået tilsendt en del kladdehæfter

tilhørende nu afdøde tidligere højskoleelever. Håndskriften er sirlig og letlæselig. Det er interessant at danne sig et billede af den dannelse, foredragene har skullet afføde, og kristendommen spiller naturligvis en stor rolle, ikke mindst i autoriteternes (Sandbæk, Toftemark, Pedersen) udlægning. Mange af eleverne levede resten af deres liv på det, de fik med fra højskolen.

Undervisningssituationen beskrives i øvrigt af lærer Pedersen således: »Der er stor forskel på at undervise unge mænd og unge kvinder. Skal jeg fortælle litteraturhistorie, må jeg nok bede om at få en flok unge piger at tale til, men det er lettest at fortælle samfundslære for et hold karle. Og kunne man blot lære de unge mænd den nøjagtighed og omhu, som kvinder viser i udarbejdelsen af skriftlige arbejder; de har i almindelighed ikke så

Pigegymnastik i gamle dage.

megen sans for dette, men de redskaber, de arbejder med til daglig, er jo også af en grovere slags«.

I 1928 blev skolen en selvejende institution (hvilket den har været siden), og der blev gjort et stort stykke arbejde for at få aktiebrev og lånebeviser hjem med påskriften: »Skænket til skolen«. Formålet med skolevirket vedblev at være det samme, men tilknytningen til det evangelisk-lutherske og den danske folkekirke blev understreget.

I 1940 fik højskolen ny forstander: Peter Møller. Han og hustruen Maren Møller skulle have været tiltrådt den 9. april! På grund af den tyske besættelse blev tiltrædelsestidspunktet udsat til den 26. april, hvor man straks gik i gang med mørklægning af skolen. Møller udtalte: »Hvad vi har af penge og den slags værdier, kan de tage fra os når som helst; men hvad vi tilegner os af kundskaber og åndelige værdier, kan ingen tage fra os«. Den 19. marts 1945 blev skolen beslaglagt til tysk flygtningelejr. På 2½ time fjernede lærere og elever alt af værdi (dækketøj, syltetøj, kartofler, godt brændsel...), og anbragte det i kælderens underkommunekontoret. Først den 1. marts 1946 lykkedes det at få tyskerne ud, og der blev arbejdet hårdt for at få en stærkt medtaget skole klar til den 3. maj, hvor 150 unge piger holdt deres indtog.

I 1956 udsmykkede kunstmaler Niels Lindberg skolens foredragssal med 2 store farverige freskomalerier. Forstander Møller udtalte i den forbindelse: »Hvorfor skal Indre Missions højskoler være så blottede for udsmykning og god kunst, mens de grundtvigske skoler altid på dette område har ligget foran. Nu kan vi glæde os over, at der på Tommerup Højskole også på dette område er skabt noget virkelig skønt og berigende«.

I 1965 afløstes forstanderparret Møller af Gudrun og Hans Lindskov Rasmussen. Det blev nogle svære år for højskolen i almindelighed, og det gik med Tommerup Højskole som med mange andre: Vi omdannedes til efterskole. Det skete

i 1976, og Kirsten og Svend Stidsen tiltrådte som det første efterskoleforstanderpar. Siden den tid er elevtallet steget støt og roligt. Vi har i dag 105 elever, og efterspørgslen til skolen er stor.

I forbindelse med deres tiltrædelse udtalte Kirsten og Svend Stidsen: »Det er skolens formål at give eleverne mulighed for at få en uddannelse og at opleve et kristent fællesskab. Med udgangspunkt i det kristne fællesskab ønsker vi gennem faste rammer at skabe et trygt miljø for unge i 14-18 års alderen. Vi mener, at evangeliet har et budskab til mennesker i dag, og vi ønsker, at vore elever skal vide, hvad kristendom er«.

Efterskolen modtog de første år elever til hhv. 8., 9. og 10. klassetrin, men efter en årrække blev 8. klasse taget af programmet. Der blev givet en grundig og solid undervisning, noget som skolen stadig er kendt for, og eleverne kunne og kan gå op til folkeskolens prøver.

I 1986 indføjedes KFUM og KFUK i Danmark i skolens vedtægter, og i dag optræder KFUM og KFUK på lige fod med Indre Mission og tidligere elever i såvel repræsentantskab som bestyrelse.

Det betyder, at vi har et bredt sammensat, farverigt og spændende bagland med Den danske Folkekirke som det samlende. På den baggrund driver vi nu efterskole, og vores værdigrundlag, som bestyrelse og medarbejdere udarbejdede i 2002, lyder således:

På Tommerup Efterskole tror vi på vigtigheden af:

- at være en nutidig og åben skole med et kristent livs – og menneskesyn.
- at pege på værdier som: forundring, taknemlighed, ligeværd og næstekærlighed.
- at eleverne viser respekt for hinanden og medvirker positivt til fællesskabet.
- at den enkelte elev gennem samtalen får mulighed for at give udtryk for egne meninger og blive i stand til at vælge livsgrundlag.
- gennem grundig undervisning, oplevelser og samvær i trygge rammer at medvirke til elevernes livslyst, kreativitet og ansvarlighed.

Det var en fornøjelse for Lene og undertegnede i 1993 at tiltræde som nyt forstanderpar. Vi oplevede en velfungerende skole med et solidt elevgrundlag og en dygtig og selvstændig medarbejderstab. På stedet herskede en samarbejdsånd og en kærlighed til skolen, som vi har forsøgt at bevare. Måske har det i virkelighed altid været sådan på vores skole. Sandbæk sagde engang: »Det er skidt, når en forstander mener, han skal være den klogeste i alle spørgsmål. Skal skolen trives, må vi være fælles om opgaverne«. En stor glæde var det, da vi i 2002 kunne ansætte Dorte Andersen som viceforstander. Dorte havde på det tidspunkt været lærer ved skolen i 16 år.

I al den tid, skolen har eksisteret, er der blevet bygget meget. Sidste skud på stammen var, da vi den 18. december 1999 kunne indvie ny idrætshal og musikhus. Ny idrætshal er måske så meget sagt, da det mere nøjagtigt drejede sig om at forlænge den halve hal, der blev indviet

»Pigegymnastik« i dag.

allerede i 1983. Parallelt med det seneste nybyggeri styrkede vi fagområderne idræt (især fodbold), teater og musik. Vi synes selv, vi er blevet meget dygtige på disse felter, og selv om vi aldrig har manglet elever, er søgningen til skolen i dag bedre end nogensinde. På den baggrund går vi trygt fremtiden i møde, om end vi er lidt spændte på 10. klasses fremtid.

Skolen fremstår i dag moderne og veludrustet, ligesom økonomien også har tilladt en fornuftig løbende renovering og vedligeholdelse af de gamle bygninger.

Nu handler alt jo ikke om dyre faciliteter og undervisningsmidler. Sandbæk sagde

det således: »En skole må hellere være slet udstyret i det ydre og have gode medarbejdere end være glimrende udstyret og have middelmådigt lærerpersonale. En dygtig lærer med et stykke kridt og en sort tavle er mere værd end en udygtig lærer udstyret med alle mulige hjælpemidler«.

Måske handler det om »det levende ord« og det at have noget på hjerte. I hvert fald er det vigtigt for os, at eleverne møder personale, der har holdning og tør stå ved det. Det er i den frie meningsudveksling, vi udvikler os som mennesker. Med andre ord: Vi går ind for dialogen under det

Frankrig 2004.

TOTALLØSNINGER TIL VASKERIER

Hos Electrolux Laundry Systems Denmark A/S finder du et bredt udvalg af vaskeri-udstyr – vaskemaskiner, tørretumblere, strygeruller, betalingssystemer og tilbehør. Vores maskiner er meget miljøvenlige, og derfor fås de nu også i en flot grøn farve. Maskinerne kan som tidligere også fås i den kendte røde eller hvide farve.

Vi tilbyder totalløsninger til ethvert behov – fra rådgivning, behovsanalyse og finansiering til montering, uddannelse og service. Uanset hvor dit vaskeri ligger og hvilke krav, du stiller til det, kan du regne med os – både før, under og efter installationen.

Electrolux

ELECTROLUX LAUNDRY SYSTEMS

ELECTROLUX LAUNDRY SYSTEMS DENMARK A/S

Østerbro 4, DK-5690 Tommerup, Telefon +45 63 76 20 00, Telefax +45 63 76 22 00.
Internet: www.electrolux.dk/laundrysystems E-mail: els.vaskerisystemer@electrolux.dk

pædagogiske motto: »Træd varsomt, her bliver mennesker til!«

Hver dag har vi en fortælletime, hvor lærerne på skift delagtiggør eleverne i litteraturen, historien, bibelhistorien og aktuelle begivenheder fra ind- og udland. Vi synger også meget. Guld fra den danske sangskat og det, som lige nu er nyt, og hvis holdbarhed vi endnu ikke kender. Hvert år oplever vi, at eleverne bliver meget glade for at synge.

Fortælling og sang skaber identitet og sammenhold på en skole. Det skaber også personlighed og en dannelse, der er anderledes og rækker ud over tidens ensidige fokusering på færdigheder og kompetencer. Vi tror, skoleformen modvirker kulturel analfabetisme!

Selv om dagligdagen på en efterskole regelmæssigt suspenderes til fordel for store oplevelser som udenlandsture, musicaluger, tema- og projektuger etc., viser det sig, at eleverne mest af alt netop husker dagligdagen. De faste mønstre, ritualerne og tiden til i fællesskab at fordøje alt det, som er »skønt og stort herved« (citater: Grundtvig fra sangen: »Et jævnt og muntert virksomt liv på jord«).

Tommerup Højskole og Efterskole har, med sit snart 100-årige virke, været med til at gøre Tommerup kendt i hele landet. Det er stadig sådan i visse egne af Jylland, at al tale om »højskolen« underforstået henviser til Tommerup!

I dag kommer eleverne nogenlunde jævnt fordelt fra et bælte strækkende sig fra København til Esbjerg. En god situation, som ikke mindst skyldes den faste forbindelse over Storebælt.

Denne geografi er, ud over at gøre Tommerup kendt, med til at gøre skoleopholdet hos os farverigt og spændende. Jeg håber, at ovenstående har været med til at give et lille indblik heri.

Min barndoms jul

Mine erindringer om jul, går så langt tilbage som til 1936, da begyndte jeg min skolegang i folkeskole.

Vi havde julen afsluttet i skolen mellem jul og nytårs skoleferien, dens søskende og forældre kommede ind efter i skolestuen, det byder af mange, men vi var højst 30 børn i skolen.

Skolestuen var fyldt. Et stort juletræ stod midt i lokalet, pyntet med alle juletræerne vi børn havde lavet, masser af blyanter, farvemærker, juletræstager, flageguirlander og røde lys.

Vi tog hinanden i hænder og stammede nogle bieder, så gik vi rundt om træet og sang julesalmer. Læser skolebørn alle juleevangelier og et par små julehistorier.

Så fik vi godtposer med pebernødder, marcipan kugler og et æble. Vi fik også en lille pakke, det var små ting, som købmanden ikke havde fået solgt til jul, små dukker og blyantstif.

Alt indholdet af godtposerne var spist og søftvandet drukket, som støjning i sangbogen. Der blev biler, jeg gik mig over sø og land, komrose, dyrtier sovler o. s. v.

Imens vi legede, spiste forældrene brød i skolebørn stue og drak kaffe og smaltede.

Senere på aftenen satte de os af og tog søvntøj og støtler på. nu ventede der en spadseretur hjem

Som barn boede jeg, min far og mor i lejligheeden ovenpå den nu nedlagte Købmænds butik i Transtige. Butik og beboelse var bygget sammen med lade og stald til en firlængel gård, ligeledes var møllen bygget sammen med gården.

Ved en brand i 1948 nedbrændte mølle og lade. Jeg er uret, min far så lang tid mig alene, når jeg var borte af at være hos os selv, gik jeg bare ned i butikken hos købmændens eller ned i butikken.

Købmændens butik og supervisor boede hjemme og de fik en lille pige, som jeg legede meget med. Når julemændene kom til sig, var det sjældent at være i butikken. Der kom ekstra varer hjem. Der skulle bruges flere ting til julebelysning og gaver.

Det ene vindue blev pyntet med vat og nisser, og legebøj, dekker, kamser, brænde og blæk biter. Andre gaveartikler var strimler, undertøj, mellemvarer til forblæder og skygger, det syede man selv.

Dukker, farin, gryn, smødet og nødder, blev opbevaret i skuffer i disk, og pakket af i papirposer, kaffen blev smalt på en kaffemølle. Der opstod meget, for skufferne blev åbnet ekstra mange gange for jul.

Vi fik ikke alle de reklamer, vi får i dag, men her på efteråret kom der nogle kataloger fra vachuse i København, Buldøgs, Hornhus og Dohlsenshus.

Her blev der bestilt tøj og legetøj hjem til jul.
Vi var også i Vidense og se juleudstilling,
vinduerne var prydet med smeltet papir og
metaniske dukker, det var en fryd for børne-
øjne. Vi kørte med autobilen, og vi var også
i biografen, så det var en stor oplevelse.

Der var mange ting, der skulle gøres i julemåneden,
der skulle slægtes, vaskes, støvsuges, bages og gøres
ekstra rent.

Før købte brødt år en gus hos købmanden, og
hjemme-lagtes der brød og slagtede den.

Så blev der lavet medisler, kullerpotter, kuler,
posler og sylter. Flasker blev sættet i et kar,
senere blev det røget ved maltgørem. Noget
af brødet blev slagt og lagt i brødkar og
slaktet med fedt, så det kunne holde sig i
lang tid, skeduler og andet brød blev brødbagt.
Storvasker skulle også overstås. Tøj, det brude,
blev kogt i en gryde, gribbet på et væske-
brædt, skyllet i koldt vand, og vasket i håndvask,
en hånd tjans om vinduen. Det købte tøj
blev vasket i sæbevand fra det brude tøj.
Så blev det bragt til tørre på loftet, senere
skulle det males, stryges og repareres.

Til jul skulle der bages ekstra, kunne bage
vaniljekranse, julekage og julebrødder.

Vi fik altid brun sirups-lagkage med smør creme
til jul. Klejnerne blev først købt en af de sidste
dage før jul.

Når den skæne rengøring var overstået
var det også tid at være jul.

Der blev pyntet med granene bag billederne.
vi havde ikke krølleusser og heller ikke adventskrans.
Lillejuleaften kom juletræet ind i stuen og jeg
fik lov at hjælpe med at pynte det med, jule,
glastrugler, blomster, flageguirlander, røde lys og
stjerner. Lebrføjebog var der en stjerne i baggrunden.
Vi holdt altid juleaften hjemme selv og selv.
Bedstefar, som boede i nærheden, kom om til os,
når hans husholdninger blev fri.

Vi fik flødeskum og ris i l'amarinde. Når vi havde
spist og vasket op, blev juletræet tændt, og vi
gik rundt om det og sang julesalmer, og bedstefar
læste et par julehistorier. I stallet købte vi julebogen
bl a. Historiebogen og Børnens julebog, de blev givet
til jul.

Det blev så tid til julegaverne, men ikke den
overflod som i dag, en dukke till. dukketøj,
et billedløkken eller ballotteri, farve blyanter og
påklednings stukker, og nogle bløde frakker med
brun, rødt, sort og måske en ny sko.

Så var der kaffe med småkager, julebrødder
marzipan og chokolader, og jeg legede med
mine gaver. Bedstefar gav altid 2 kroner,
det var mange penge dengang.

2 juledag kom mors familie fra Odense med
autobilen om formiddagen, 6 voksne og et barn.
Der blev serveret middag, mad, kaffe, aftensmad

og kaffe inden de tog hjem, det svandt godt af kagerne og gris.

Det var ikke trent år vi var i kirke til jul, det afbrang af vejret, vi skulle cykle til Romille, Men jeg husker engang min far og jeg var cyklet til kirke, min far faldt i søvn, så jeg måtte puffe til ham, jeg var bange for han skulle snørke.

Tiden mellem jul og nytår var stille og rolig der blev kun gjort det mest nødvendige. Vi havde som for fortalt vores jultræsfest i stuen. Vores eget juletræ blev tændt sidste gang hellegæsternes aften.

Så blev julepynten taget af træet og givet til næste jul.

Denne artikel er skrevet af Anna Larsen – en kendt og afholdt personlighed i Tommerup. Anna er altid i gang med et eller andet, bl.a. er hun meget aktiv på Lilleskov teglværk. redaktionen for »Jul i Tommerup« er meget taknemmelig for at hun har villet give sig tid til at beskrive hendes barndoms jul.

Kommunalreformen 1970

Af Arne Rasmussen

Lige siden oprettelsen af ca. 1000 sognekommuner i forbindelse med etableringen af den kommunale selvstyrelse i 1842, er kommunestørrelserne stort set ikke blevet ændret. Hvis der skete noget var det som regel en deling, således også her hvor Brylle blev udskilt fra Tommerup i år 1900.

Men i 1950'erne tog samfundsudviklingen fat, og der blev behov for større kommunale enheder for at kunne klare alle de nye opgaver udviklingen førte med sig. Man skulle i gang med spildevandsrensning, oprettelse af plejehjem, udvidelse af skolerne til at rumme 8-9 klasse, og flere andre ting som de små sognekommuner næppe kunne klare hver for sig.

Den 18. december 1958 nedsatte indenrigsministeriet en kommission »der havde til hensigt at komme med forslag til en ny lovgivning om kommunernes styrelse samt overveje muligheden for at tilvejebringe en mere hensigtsmæssig kommuneinddeling«. (citater). Med andre ord komme med forslag til oprettelse af større og mere bæredygtige kommuner. Forslaget blev vedtaget i folketinget i

1966 og skulle i sin helhed være gennemført den 1. april 1970.

Der var dog allerede åbnet mulighed for frivillige sammenlægninger der i så fald skulle godkendes af amt og indenrigsministeriet. Og fra 1. april 1966 var 398 sognekommuner sammenlagt til 118 nye storkommuner. Heriblandt blev Brylle, Tommerup og Verninge til Tommerup storkommune.

Området havde en passende størrelse og indbyrdes beliggenhed og havde både sportslige og kulturelle fælles interesser og desuden hørte Brylle og Verninge til postdistrikt 5633 Knarreborg.

Verninge og Tommerup blev da også tidligt enige om sammenlægning, men mange i Brylle følte større tilhørsforhold til Bellinge-Brændekilde, og der var da også forhandlinger igang de to sogneråd imellem. Forhandlingerne strandede imidlertid på et personspørgsmål, begge ville beholde deres egen kommunesekretær. Der var derefter i sognerådet og befolkningen stemning for at køre alene i 4 år mere. Men i allersidste øjeblik, den 13. december 1965, vedtog et spinkelt flertal i sognerådet trods mange protester og krav om folkeafstemning at søge

Fyens Tidende den 20. december 1965.

Storkommunen Tommerup udskriver 4,7 mill. i skat

Skatteudskrivningen i den kommende storkommune Tommerup bliver paa ca. 4,7 millioner kroner. Storkommunen omfatter Tommerup, Verninge og Brylle, og skatteudskrivningen betyder en gennemsnitlig stigning for kommunerne paa 15 pct.

Kommunernes kasse- og regnskabsudvalg har netop holdt møde hvor budgettet for det kommende aar var til første behandling. Budgetterne for de enkelte kommuner var blevet godkendt af de tre sogneraad og blev paa det fælles møde samarbejdet til et budget uden større ændringer.

Blandt de største udgiftsposter paa fællesbudgettet kan nævnes administration 325.900 kr., sociale udgifter 5.706.000 kr. med 4.581.000 kr. i refusion, skolevæsen 1.212.700 kr., vejvæsen 370.000 kr. og andre udgifter herunder bidrag til amtet 985.000 kr. Driftoverskudet er budgetteret med ca. 300.000 kr. og til kapitalinvesteringer regnes med 175.000 kr.

Fyens Tidende den 22. december 1965.

Amtet velsigner Brylles bryllup med Tommerup

For svag og lille til at leve selvstændigt

Brylles sogneraadflertal, der længe har kastet skælske blikke til storkommune-karlen, Tommerup-Verninge, kan nu offentligt udsjunge "Det er saa yndigt at følges ad".

For amtsraadets velsignelse til denne kommunale sammenlægning blev i enstemmighed givet i forbindelse med budgetmødet i gaar. Indenrigsministeriet, der skal endeligt underskrive vielsesattesten, slaar sig i dette tilfælde næppe i tøjret.

Den seneste udvikling i denne sammenlægningsgang, hvor Brylle der ellers ansaas for sammensmedet med BB-kommunen, Brændekilde-Bellinge, af personlige grunde sendte forlovelsesringen tilbage, oprisdedes helt og fuldt for medlemmerne af Odense amtsraad i gaar.

Piben fik en anden lyd, da de tre

b'er ikke blev til et, og saa flakkede Brylle atter ene om, indtil et sogneraadflertal paa 4 mod 3 besluttede sig til et giftemaal med storkommunen Tommerup, dannet af Verninge og Tommerup.

I sogneraadet var der aldeles enighed om ikke at gaa tilbage til Brændekilde-Bellinge, men de tre, der sagde nej til Tommerup, troede paa, at kommunen med 1000 indbyggere og 200 ha., ville kunne klare sig som ungmø.

Se, det var sogneraadets stilling. Beboerne er delt 290 af 695 vælgere ville have beboerafstemning, men andre 154 af de samme 695 vælgere har paa én dag meldt sig som tilhængere af giftemaalet med Tommerup.

Odense amtsraad var ikke det fjerneste i tvivl i gaar. Valget stod

ikke mellem bejlerne, Brændekilde-Bellinge og Tommerup, men mellem Tommerup og en tvivlsom ungmø-selvstændighed for Brylle. Man velsigende derfor overenskomst-attesten, som sogneraadflertallet har skrevet under paa sammen med Tommerup-Verninge. Fra 1. april 1966 at regne.

-dan.

samarbejde med Tommerup og Verninge. Den 14. december holdt Tommerup og Verninge sogneråd budgetmøde. (Budgettet for sammenlægningsåret der skulle starte 1. april 1966 skulle til 1. behandling inden 1. januar 1966).

På mødet kom der imidlertid ansøgning fra Brylle om genoptagelse af forhandlinger om sammenlægning. Budgetforhandlingerne blev da udsat, og der blev istedet for indkaldt til møde om sammenlægning af de tre kommuner. Sammenlægningsaftalen blev godkendt og underskrevet, og der blev indkaldt til nyt budgetmøde for alle tre kommuner den 19. december samme eftermiddag, hvor amtsrådet havde godkendt aftalen om formiddagen.

Budgettet kom til at se således ud: **Se avisartiklen.*

Den 6. marts 1966 skulle valget til den nye storkommune finde sted. Der viste sig at være stor interesse, der skulle vælges 13 til kommunalbestyrelsen og ikke mindre end 65 kandidater aspirerede til en plads i det nye råd.

Socialdemokratiet opstillede 11, De Radikale 12, De Konservative 13, Venstre 19 og De Uafhængige 10 kandidater.

Følgende blev valgt:

Socialdemokratiet:

- Husmoder - Inger Nielsen
- Murermester - Aksel Jensen
- Maskinsnedker - Harry Elkær
- Arbejdsmand - Chr. Fuchs

De Radikale:

Landmand - Gert Andersen

De Konservative:

Ingeniør - Folmer Jørgensen
Gårdejer - Ejner Lohmann Hansen

Venstre:

Gårdejer - Vagn Østerby Andersen
Landbrugslærer - Laurits Christensen
Gårdejer - Poul Fenger
Gårdejer - Peter Jørgensen
Gårdejer - Laurits Skytte
Gårdejer - Thage Hansen

3 kom fra Brylle, 4 fra Verninge og 6 fra Tommerup.

Vagn Østerby Andersen blev storkommunens første formand.

Allerede i den første 4-års periode var der stor aktivitet i den nye storkommune.

Det lå i sammenlægningsaftalen at alle kommunens 4 byområder skulle udvikles og det forsøgte man da også at leve op til.

I Brylle blev der startet udstykning af Hyldegård, i Verninge af Tingbjerggård, I Tommerup købte man Sara og Poul Petersens gård ved Bystævnevej til fortsat udstykning af Nyvej og i Tommerup St. startede en privat bygherre udstykningen af Tallerupgård.

Der blev opført spildevands- og rensningsanlæg i Tommerup St. og Holmehave. Det sidste til fælles brug for Tommerup og Verninge.

I Brylle blev der på privat initiativ oprettet den første børnehave i kommunen og i Tommerup St. ligeledes på privat initiativ den første sportshal.

Og i Tommerup by lå kommunkontoret der blev udvidet med 3 mødelokaler.

På et tidspunkt skulle man tage stilling til oprettelse af et plejehjem, hvor navnlig placeringen gav anledning til stor debat. Nogen holdt på plejehjemmet skulle ligge midt i kommunen, men resultatet blev som vi kender det, for Verninge »skulle også have noget«. Endvidere var argumenterne at i Verninge havde kommunen en velegnet byggegrund og at Verninge manglede kvindelige arbejdspladser. Oprettelse af 8.-9. skoleår medførte at der skulle bygges til skolerne.

Af hensyn til udnyttelsen af valgfag som skolerne skulle tilbyde blev det besluttet at samle overbygningen på skolerne i Tommerup og Tallerup og her blev byggeri iværksat.

Den toetagers bygning på Tommerup skole blev taget i brug i 1970.

Alt dette og mange andre ting blev lavet inden den egentlige kommunalreform trådte i kraft den 1. april 1970.

En reform der medførte at amter blev sammenlagt, at købstæder fik samme status som landkommuner, at sogneråd blev til kommunalbestyrelse, at udvalgene fik andre navne og beføjelser. Kasse- og regnskabsindtægt blev til økonomiudvalg, vejudvalget til teknisk udvalg og der blev oprettet ejendomsudvalg og kulturudvalg og sognerådsformanden blev borgmester.

Og således skulle der så gå 34 år inden en ny kommunalreform kom på tale.

Kilder: Folketings Tidende, Fyens Tidende, Lokalavisen, Sognerådets beslutningsprotokol, Lokalkivets historiske bøger.

Kommunalbestyrelsen 1966 - 70.

Stående fra venstre: Ejner Lohmann Hansen, Inger Nielsen, Gert Andersen, Folmer Jørgensen, Laurits Skytte, Harry Elkjær, Peter Jørgensen, Aksel Jensen.

Siddende fra venstre: Thage Hansen, Arne Rasmussen, Vagn Østerbye Andersen, Poul Fenger, Christian Fuchs.

Arne Rasmussen indkaldt som suppleant for Laurits Christensen der døde sidst i perioden.

Præst som byggeleder!

Sognepræsten i Brylle, Jørgen Flensted-Jensen, fik 5 måneders orlov for at være bygge-leder i Etiopien.

Mange steder i bibelen er der henvisninger til værdien af en solid hovedhjørnen, eller at bygge på fast grund og ikke på løs sandjord. Alt sammen naturligvis i overført betydning. – Men det var nu ikke på grund af mit kendskab til skriften og bibelen, at jeg fik opgaven med at færdiggøre et byggeprojekt i Etiopien.

Nej, det var meget mere håndgribeligt og praktisk. Det var en bolig, kontor og gæstehus, bygget af sten, beton og træ, i hovedstaden Addis Ababa.

Min opgave denne gang var på en trist baggrund, idet den projektleder der satte byggeriet i gang måtte rejse hjem p.g.a. en alvorlig kræftsygdom. Derfor blev jeg spurgt, om jeg kunne rejse til Etiopien og gøre projektet færdigt. Det resulterede i en vikar i Brylle præstegård, medens jeg og min kone rejste til Etiopien.

Præstekjole samler støv

Så i 5 mdr. samlede min præstekjole støv på en bøjle i klædeskabet i Brylle, medens Kirsten og jeg rejste tilbage til et land vi holdt af, og som havde været vores dagligdag 20 år tidligere. Et spændende gensyn med et land og dets befolkning. Men også med det store spørgsmål, om det vi havde været med til at sætte i gang for de mange år siden, var i funktion eller faldet fra hinanden?

Med stor glæde kunne vi konstatere, at det

var opmuntrende og positivt at gense langt de fleste af vore projekter fra dengang. Et af projekterne i 1984 var bygning af 50 små simple boliger til handicappede fabriksarbejdere, som selv havde præsteret en opsparring af deres meget lille løn. På den baggrund gik Folkekirkeens Nødhjælp ind og støttede massivt, så det kunne gennemføres. Et skoleeksempel på et »hjælp til selvhjælp« projekt.

Indsamling i Brylle og Tommerup

Dette byggeprojekt blev dengang i 1984 yderligere støttet af en stor folkelig indsamling i Brylle og Tommerup området. Brylle Skole, FDF og Lions klub og masser af private indsamlede dengang 40.000 kr, som var nok til at der kunne etableres en vandhane uden for hvert hus, istedet for at kvinderne skulle hente drikkevandet ved en centralt placeret vandboring.

Gensyn efter 20 år

Med stor spænding besøgte vi igen i 2004 stedet. Nu var det blevet afrikansk med geder og køer omkring husene og høns inde i husene, med majsplanter i baghaven, og hele det virvar af børn og gamle, som en afrikansk familie består af. Men husene fungerede, og der var vand i vandhanerne og ildstedet ved køkkenpladsen var i brug. – De havde selv overtaget ansvaret for deres boliger, og det fungerede på de betingelser, som deres egen kultur ønskede det. Vi talte med nogle af de mennesker som huskede os, og de gav udtryk for glæde og taknemmelighed over projektet.

Andre eksempler kunne fremdrages, og det overordnede billede var, at indrages de lokale selv i et projekt, er der gode chancer for at det lykkes.

Da jeg derfor i 2004 blev udsendt til det nye byggeprojekt, var det også mit klare mål og helt afgørende for mig, at alle materialer og håndværkere skulle skaffes lokalt. Et projekt bygget på ydelser ude fra og import, ville ikke kunne vedligeholdes, og ville før eller senere forfalde.

Den hvide gråhårede mand

Byggeledelse i et uland adskiller sig væsentlig fra danske forhold, idet der en kultur til forskel. Men på alle områder var samarbejdet med den lokale entreprenør god. Men forskelle i opfattelsen af hvad finish, kvalitet og tidsplaner er for noget gav anledning til mange diskussioner og var lærerigt for os begge. – På byggepladsen var beskæftiget ca. 60 arbejdere, hvoraf halvdelen var kvinder. Med primitive værktøjer og stor loyalitet prøvede de at leve op til den »hvide gråhårede mands« mærkelige ideer om separate soverum for børn og voksne, om et køkken inde i huset i stedet for et ildsted udenfor, om at vinduerne skulle sidde vandret, som om det ændrede på hvor meget lys der kom ind i rummet, osv. osv.

Det blev til 5 gode måneder blandt mennesker med en anden kulturel baggrund, men det lærte os, at se forskellighed som en resurse i stedet for en svaghed. Noget som der efter min opfattelse er hårdt brug for i Danmark med et stigende antal indvandrere og fremmede.

Anbefalet af Tommerup

VIRKSOMHEDSPORTRÆT

Af Filialchef Klaus Balsløw Eriksen

Totalbanken har gennem 43 år opbygget et godt forhold til Tommerup og Vestfyn. Så godt, at nye kunder fortrinsvis kommer gennem anbefalinger fra nuværende kunder. Hemmeligheden ligger i måden at tale sammen på. Vi kan tale om alt.

Totalbanken kom til Tommerup som Banken for Aarup og Omegn i 1961. På de 43 år er der sket meget i byen og på Vestfyn generelt. Totalbanken er blevet en del af Tommerup, og Tommerup har selv været med til at præge Totalbanken.

Som lokal bank tager vi nemlig »farve« af den by og det område, vi ligger i.

Og selvom der er mange lighedspunkter mellem Totalbankens 8 afdelinger i Odense, Højfyn og Vestfyn, så har de hver sit særpræg. Det er fordi en af Totalbankens fineste styrker er, at vi lytter til vores kunder. Hvor andre pengeinstitutter måske ville diktere kunden en »pakke«, sammensætter vi så vidt muligt vores løsninger til hver enkelt, ikke til en »kasse« med kunder. Livet skal passe til banken, men banken skal i endnu højere grad passe til livet i Tommerup.

Forsvinder Totalbanken?

Da Totalbanken for nylig besluttede at samle alle erhvervskunder i én central erhvervskundeafdeling i Hjallesø, flyttede også Tommerups erhvervsafdeling til det nye center. Dette fik mange folk til at spørge os, om vi var på vej væk fra Tommerup, og svaret var altid det samme: Nej. Vi har sandelig ikke tænkt os at efterlade vores gode kunder i Tommerup alene. Samlingen af erhvervsafdelingerne

skete udelukkende for at kunne give virksomhederne en så god og professionel service som muligt, også selvom de ligger i Tommerup eller på Vestfyn. Til gengæld har vi kunnet bruge tid, energi og plads på at gøre vores privatkunderådgivning endnu bedre og endnu mere personlig. Det har vores kunder i Tommerup også bemærket.

Og som bank kan vi se, at der er al mulig grund til at være glad for Tommerup. Her er god vækst og mange tilflyttere, som nok skal holde byen livlig og dynamisk, og det vil Totalbanken gerne være en del af.

De totale fordele

Totalbanken involverer sig i utrolig mange ting i Tommerup. Som aktiv spiller i Handelsstandsforeningen, som sponsor for fodbold og håndbold, i mountainbikeløb, til erhvervsrådsmøder og meget mere. Det gør vi for at kunne følge med. For selvom over halvdelen af Totalbanken i Tommerups medarbejdere bor i byen (nogle er endda født her), så vil vi hele tiden holde os ajour med udviklingen.

For at kunne tale med om Tommerup. Det skylder vi vores kunder, og det skylder vi byen. Omvendt ved vi også godt, at der er en verden udenfor Vestfyn, og det faktum at vi kan »holde på« kunder, selv når de flytter til København eller andre dele af landet, siger noget om, at vi er i stand til at handle på landsplan med Tommerup i tankerne.

Når folk kommer herved i banken første gang, siger de altid »det var da befriende« eller »det er jo en helt anden måde at snakke om penge på, end jeg er vant til«. Og det er vi stolte af, for vi vil gerne opnå

netop dét. Vi vil gerne have mennesker til at slappe af, så vi sammen kan finde ud af, hvad de i virkeligheden har på hjerte – hvad de allerhelst vil. Vi vil være medspillere i livet, ikke kontrollører, som nogle beskriver deres bank som.

En bank, der følger dine behov

Som navnet antyder, dækker Totalbanken alle de behov, man som privatfamilie eller enkeltperson kan have. Uanset om det er boligfinansiering, pension eller helt andre behov. Til de helt specielle tilfælde har banken altid en specialist klar til at bistå med rådgivning. Og det kan altid betale sig at tage en snak med os, netop fordi vi gennem alle årene har set og oplevet en god del af de muligheder, der kan vise sig, når pengene skal bruges eller investeres. Naturligvis gælder dette også, når familien forøges, eller pensionsalderen nærmer sig, og behovene ændres.

Anbefalet af vores egne kunder

At vores måde at arbejde på passer til Tommerup bevises bare ved den gode tilgang af nye kunder, der kommer, fordi vores eksisterende kunder har henvist dem. Hver uge oplever vi flere gange at møde nye ansigter, der ringer eller kommer forbi, fordi de kender en kunde, der har følt, vi kunne gøre noget ekstra for dem. Så tager vi en åben snak om deres liv og behov og regner på, om vi kan hjælpe dem ligeså godt.

Det er heldigvis den måde, folk har lært os at kende på. I en samtale. For er der én ting, vi er stolte af hos Totalbanken i Tommerup, er det, at vi kan tale om alt. Kom ned til Annie, Steen, Gitte, Jytte, Brian eller mig og lad os tale sammen en dag.

De 6 ansatte foran afdelingen i Tommerup St.

Tommerup håndboldklub's julestævne

ÅRETS SPORTSPRÆSTATION

Lions Club Tommerup har i år valgt Tommerup håndboldklub's julestævne til Årets sportspræstation. En fast stab med hjælp fra ca. 50 personer sørger for afviklingen af stævnet som trækker deltagere fra hele landet. Et virkeligt godt initiativ, som er med til at gøre Tommerup kendt. Med titlen følger en vandrepokal samt en check på 5000 kr.

Siden den spæde start i 1974 er antallet af deltagere i håndboldklubbens børnestævne mellem jul og nytår vokset til 1000-1200 spillere fra mere end 100 forskellige foreninger fra hele landet, og der afvikles ca. 250 kampe fordelt over de fire stævnedage. Julestævnet har været med til at gøre klubben kendt i hele landet.

For 30. år i træk vil hallerne i og omkring Tommerup atter summe af håndboldliv og glæde. Ingen forbigående vil være i tvivl om, at dette kæmpe børnetræf er besat af sprudlende boldsyge »børnejulestjerner«. Der er arrangeret gratis transport mellem hallerne med stævnebus, og der er ligeledes mulighed for at benytte den populære svømmehal og sauna.

For pige- og drengeårgangene afvikles stævnet over to dage den 27. og 28. december 2004 med bespisning, overnatning og diskoteksrytmer, mens det den 29. og 30. december er endagsstævner for henholdsvis puslinge og lilleputter, og det

Et velfortjent hvil efter en hård kamp.

er imponerende, at det i de mange år aldrig har været nødvendigt at aflyse en række.

Stævnet arrangeres af en fast stab fra håndboldklubben med Inge, Mogens (Mulle), Preben og Torben, som de toneangivende, og der sendes invitation ud til 600 klubber i hele landet. Dertil kommer en stor indsats af ca. 50 personer til bemanding af stævnekontorer, dommerbordsvagter, dommere, vagt og bespisning på skolen for at klubben igen i år kan afvikle et

velorganiseret stævne, og således at alle anstrengelser som sædvanligt kan resultere i et pænt overskud.

Starten til disse julestævner blev taget i klubben i 1974, da der blev sendt indbydelser ud til børnehold i fynske klubber for at aktivere børnene i dagene mellem jul og nytår. Erfaringen fra det første stævne gav stor lyst til at fortsætte, og i de følgende år blev der også sendt invitationer ud til de nærmeste klubber i Jylland.

Stemning skal der til når der skal hejpes på holdet.

I 1989 blev der for første gang tilbudt overnatning og forplejning på Tallerupskolen, og det var klubbens Old Girls som stod for morgenmad og frokost, og det blev en stor succes – også økonomisk. I begyndelsen af 1990'erne blev stævnet udvidet til at være de nuværende fire dage, og med indvielsen af Storebæltsbroen er der nu hvert år også sjællandsk deltagelse i stævnet, bl.a. deltager AJAX næsten hvert år med 6-7 hold. Også Tommerup Kommunes venskabsby Hörnerkirchen har ved klubbens 25. julestævne deltaget med et hold, og i 1999 deltog 4 ungdomshold fra klubbens hollandske venskabsklub Atomium 61.

Som det forhåbentligt fremgår er julestævnet et af håndboldklubbens tilbagevendende store begivenheder, og som en deltager sagde for et par år siden: »Det er en god måde at bruge juleferien på. Og så trænger vi til at få brændt noget af julefedtet af!«.

Kloden rundt med Verdensholdet

Af Martin Westerboe Sørensen

Drømmen om verdenholdet

I slutningen af april sidste år, gik en stor drøm for mig i opfyldelse, da jeg blev udtaget til »The National Danish Performance Team«, også kaldet verdensholdet, og dermed til at deltage som gymnast på holdets kommende verdensturné. Turen skulle bringe mig jorden rundt til fjerne steder som Sydafrika, Australien, Kina, Singapore og USA.

Jeg var dermed én af de gymnaster der til udtagelsen i april, blev udvalgt blandt de 200 andre dygtige gymnaster, der også havde stillede op i kampen om de 28 eftertragtede pladser der var på holdet. Der blev udtaget 14 drenge og 14 piger, og med opvisninger og workshops, skulle vi rejse jorden rundt i 10 måneder, og repræsentere DGI, foreningstradition og kultur. Og vise og undervise i, dansk folkeligt gymnastik.

Jeg har dyrket gymnastik siden jeg var lille. I starten i Brylle gymnastikforening, hvor jeg også selv var træner i en årrække. Efterfølgende har jeg gået på mange forskellige hold, både på amts- og lokal plan. Det er også blevet til et 9 måneders ophold på Gymnastik højskolen i Ollerup, hvilket var en helt fantastisk oplevelse.

Jeg havde tidligere prøvet at være til udtagelse til DGI's verdenshold, men det var ikke lykkedes mig at komme særlig langt i udtagelsen. Denne gang havde jeg forbedret mig meget både med hensyn til spring og til den rytmiske gymnastik, og jeg var klar til at give mig fuldt ud.

Gymnastik- og rejseliv

Det er noget helt enestående at rejse med DGI's verdenshold. Det kræver noget af dig at skulle leve med 30 andre døgn

rundt i 10 måneder. Man er aldrig alene, og derfor er ens privatliv pludselig fælles med de andre.

Vi har ingen mobiltelefon med, og bestemmer ikke selv, hvornår vi kan komme til e-mail eller telefon. Derfor er det personer man omgiver sig med, der bliver brugt til at snakke med, grine og græde med. Det er netop det, at skulle dele alt med holdet, der gør det specielt at rejse på denne måde.

At rejse med verdensholdet handler om at give og modtage oplevelser gennem gymnastik. Det er gennem opvisningerne, workshops, private indkvarteringer og holdets sociale liv udadtil, der giver noget, til de steder vi kommer.

Vi er alle steder blevet modtaget med åbne arme, og en fantastisk gæstfrihed og interesse. Nogle gange tænker man at det ikke er specielt, det vi gør, og at det derfor er lidt overvældende med alle de politikere, ambassadører og konsulter, som vi møder til de utallige receptioner, der bliver afholdt til ære for os. Det er dog specielt, det vi kommer med, og vi kan bidrage med noget.

For det første er det en oplevelse for andre at se, at man godt kan dyrke sport på meget højt niveau uden at det er konkurrence-mindet og professionelt, og så samtidig nyde det som vi gør det. Gymnastikken vi laver er anderledes end den, de kender ude i verden, og det i sig selv giver inspiration. Det er dog især latteren – det at gymnastik kan være sjovt – det er noget nyt for dem.

Vores opvisningsprogram varer 1 ½ time, og det blev indøvet under vores fem uger lange træningslejr i august inden afrejsen. Opvisningsprogrammet indeholder mange forskellige elementer, der kan

ramme bredt, og det er en oplevelse for andre at se 28 »beautiful people« arbejde sammen om det.

Mange bliver også imponeret over, at vi selv pakker bus og redskaber, samt vasker vores tøj. Det gør vores opvisning og os som hold mere menneskelige.

Farverige Sydafrika

Turen startede i Cape Town i Sydafrika. Det er en meget smuk by omgivet af havet og »Table Mountain«. Vi fik heldigvis tid til at nyde den smukke natur – især var turen til Cape Point hvor Atlanterhavet og Stillehavet mødes i det sydligste punkt i Sydafrika fantastisk.

Der bor mange velhavende mennesker, men også mange fattige. Det specielle ved Sydafrika er, at de bor side om side. Mange sorte bor i »Town ships«, store områder lidt uden for byerne, hvor de har et blikstur. Vi lavede vores første opvisning for 2600 børn fra byens Town ship, og stemningen i den sparsomme opførte cementhal, var som i parken til en landskamp.

Det er i det hele taget altid spændende at komme på gulvet og se hvordan publikummet reagerer, for der er selvsagt en verden til forskel hvor end vi kommer.

I Sydafrika besøgte vi også et lille børnehjem for AIDS-ramte børn, der var blevet taget under vingerne af en venlig dame. Her fik vi aftensmad og blev underholdt med sang og dans af børnene. Det gode er at vi oplever både de rige og de fattige. Dagen forinden havde vi været til barbecue hos konsulen, hvor Morten Frost pludselig dukkede op som gæst. Vi har boet på luksurs hoteller og været privat indkvarteret i små huse uden vand. Jeg boede en tid hos en familie i et kvarter

hvor der kun yderst sjældent kom hvide mennesker, og besøgte her et lille spisestue, hvor de ikke kunde mindes at de nogen sinde havde haft en hvid gæst. Selvom apartheid styret er afskaffet, oplevede vi desværre stadig racistske holdninger hos nogle af de folk vi mødte, og det var både hos hvide og sorte. Man må håbe, at de nye generationer kan ændre på det, selvom vi også mødte børn med denne tillærte, intolerante holdning.

At lave workshop i Sydafrika var også en speciel oplevelse. Deltagerne kastede sig ud i tingene, selvom de aldrig havde prøvet det før. Den danske tilbageholdenhed er meget langt fra deres mentalitet, hvilket både gælder for børnene og de voksne. Nogle workshops var med deltagere fra 4 år til 65 år, og alle prøvede så godt de kunne. Ofte var springene ret halsbrækkende.

I Sydafrika blev det til 13 opvisninger og en række workshops – alle med udfordrende rammer – som i mange af de andre lande vi besøgte. Der var mange udendørs opvisninger, hvor vi først måtte fjerne glasskår, patronhylstre og sten fra »opvisningsgulvet«, inden vi kunne gå i gang.

Det blev aldrig en rutine at lave opvisning, selvom det i alt blev til 182 af dem, da der altid var noget nyt at tage hensyn til; Støvet tør jordmark med store huller, høj solskin, 40 graders varme, 2 graders frost, regnvej, 4 x 6 meter opvisningsgulv, geder afbryder showet o.s.v., o.s.v.

Imellem opvisningerne og workshops'ne, nåede vi også at køre ca. 6000 km i bus, gennem det kæmpe land. Vi sprang elastikspring, var på safari, og boede i luksus hos Holger Jensens safari, hvor kokken fra Schackenborg lavede mad til os.

»Down-under«

Turen gik videre til Australien, hvor vi efter et par dage i Sydney kørte ud langs kysten til mindre byer og gymnastikklubber. Her oplevede vi en helt fantastisk gæstfrihed, og der blev gjort alt for os. Den lille by Gunnada, besøgte vi i 3 dage, hvor vi boede i gymnastiksalen og blev vartet op af borgerne, der lavede mad til os og tog os med på sightseeing. Borgmesteren boede næsten hos os, og overalt vi kom i den lille by vidste folk hvem vi var.

Den lille forening havde nogle fantastiske faciliteter og en meget stærk gymnastikforening. Det hele byggede på frivilligt arbejde – og især forældrene, til klubbens børn, lavede et utroligt stykke arbejde. Den australske mentalitet og humor er meget lig den danske, og derfor har vi haft det vældigt morsomt med de folk, vi mødte der.

Det er det interessante ved at rejse – at opleve de forskellige måder folk lever

Opvisning med den kinesiske mur i baggrunden.

og tænker på. Til tider er det tæt på den danske, men ofte er det meget langt fra, som vi oplevede det i Sydafrika og Asien.

Japan

Besøget i Japan blev på 12 hektiske dage, hvor vi havde et tæt pakket program med opvisninger og workshops. Japan er meget fremmedartet, men gæstfriheden er stor og vi var næsten alle dage privat indkvarteret. Det er altid interessant at bo privat, og særlig interessant er det at se hvad de finder på at servere for os. Den japanske mad er meget anderledes, og det er utroligt hvor lækkert mad de kan frembringe af tang, gærede bønner, snegle, rå fisk og alle de andre sære ting de kommer i maden. Jeg serverede selv Piratos lakridser for mine værtsfamilier i Japan, og det syntes de havde en meget besynderlig og ubehagelig smag, og at man endda kunne finde på at servere sådan noget for børn, var dem helt uforståeligt.

»Riget i midten«

Vores ophold i Kina varede 5 uger, og det skulle vise sig at blive nogle meget anderledes og anstrengende uger, men også en utroligt spændende tid. At se de historiske steder man har hørt så meget om, var fantastisk. På den »Himmelske freds plads« mærker man virkelig historiens vingepust, og når man besøger den mumificerede formand Mao, kan man tydeligt fornemme den dybe beundring og respekt, som kineserne har for deres republikks fader.

Kina er midt i en rivende udvikling. I byerne åbner vestlige butikker og shopping centre på strøbevis, og luften er tung af forurening. I modsætning hertil er der på de små sidegader primitiv gadehandel, og ude på landet ser man folk leve, som de har gjort de sidste mange hundrede år, i simple huse omgivet af små rismarker, og med heste som trækdyr. Her bliver der gloet efter én, da der kun yderst sjældent kommer hvide mennesker forbi.

Vi har lavet mange opvisninger, og det kinesiske publikum har været begejstret

for vores besøg. Efter endt opvisning har vi ofte brugt lang tid på at skrive autografer og tage billeder med tilskuere, der kunne blive ovenud lykkelige for bare at få lov at trykke vores hånd.

Vi er som hold blevet inviteret til Kina af kulturministeriet, og blev modtaget som en dansk kunst- og kulturdelegation snarere end et sportshold. De fleste af vores opvisninger er derfor blevet arrangeret på scener i »forsamlingshuse« og på teatre, hvor vi har måttet tilpasse vores opvisning og passe på, at vi ikke ramte lamperne, når der skulle springes. Der blev også forventet, at vi kunne optræde med sang og folkedans, så det prøvede vi at opfylde, på trods af, at langtfra alle på holdet er fødte sangfugle. En speciel oplevelse var det at lave opvisning foran den kinesiske mur, hvor bjergrige omgivelser gav en fantastisk baggrund. Den var ikke mindst speciel fordi den foregik udendørs i ca. 3 grader, men dog fint solskin.

Maden i Kina er et kapitel for sig, og det har været en prøvelse for mange på holdet. Som topidråtsmand har man behov for ordentlig mad af den rigtige art og mængde, men det kan være svært at få dækket sit behov for proteiner og kulhydrater, når det skal findes i retter som stegte frøer, vandmandssuppe, andefødder, friturestegte hvepselarver, grillet grisearm osv. osv.

Når det kommer til hygiejne, er kineserne også noget mere tolerante, end vi er vant til. De fleste kinesere har kronisk bronkitis, og der bliver harket og spyttet over alt, selv på gulvet i bagerforretningen. Små børn i Kina har huller i deres bukser, så de bare kan sætte sig i hug, når de skal besøge, og det også selvom det er midt på gulvet i McDonald's restauranten.

Den sidste 1 ½ uge i Kina tilbragte vi rundt omkring i højlandet i det sydvestlige Kina nær Tibet. At lave opvisning i 2500 meters højde er pludselig meget mere krævende.

En dag gik turen for alvor i vejret, da vi besøgte det hellige »Drage-snes-bjerg«, hvor vi var oppe og runde den tynde luft i 4900 højdemeter.

Kina har i godt 55 år været underlagt kommunistisk styre, og det har været utroligt spændende at opleve, hvordan dette gennemsyrede det kinesiske folk og deres samfund.

Kineserne holder deres holdning tæt til kroppen, og spørger man en kineser om hans sande holdning til landets styre og udvikling, bliver man mødt med udenomssnak og fornemmelsen af, at man har stillet et ubehageligt og upassende spørgsmål. Det forstår man nu godt, da det i Kina, ved lov, er strafbart offentligt at kritisere styret af »riget i midten«.

Vores guide fortæller med store armbevægelser om Kinas fantastiske kulturarv og de storslåede dynastier, som er uden side-stykke, men undlader at fortælle, hvad der er hændt de sidste 80 år. Man kan ikke lade være med at tænke, om denne beundring, som kineserne har for deres land og samfund mon er oprigtig eller påtaget.

Jeg er glad for, at jeg ikke er kineser, men jeg kan dog ikke lade være med at blive imponeret og forundret over dette specielle land.

Sydøstasien

Efter Kina gik rejsen videre syd på, ned gennem Sydøstasien, og i løbet af 2 måneder gennemrejste vi landene Thailand, Malaysia og Singapore.

At komme til Thailands sol, varme og gode mad, var tiltrængt efter opholdet i det kolde og meget fremmedartede Kina. Men det var til tider også en hård omgang at lave opvisning i Sydøstasien, i den kvælende og fugtige varme nær ækvator.

Det var i Thailand vi fejrede jul og nytår, hvilket er en helt speciel oplevelse på sådan et hold, og så langt hjemmefra. Mange kreative hjerner stod sammen om at skabe en jul med dansk julemad, juletræ og tre kæmpe sække med julegaver fra Danmark. Trods maden ikke smagte helt som hjemme hos mor, havde vi en rigtig hyggelig jul, i vores 31 mand store »familie«.

I Thailand og især Malaysia blev vi dyrket som ægte stjerner. Vi blev altid eskorteret af et par politibiler med horn og lygter, selv når vi bare skulle på sightseeing eller ud og spise. Vi hilste også på mange prominente personer, bl.a. en prins. Der var stor mediedækning af holdet, og vi fik skrevet en masse autofrafer.

På hele turen har vi i gennemsnit lavet opvisninger hver anden dag. De dage vi ikke lavede opvisning eller workshop, blev tiden brugt til transport fra sted til sted eller fra land til land. Der blev dog også tid til at »se, føle og smage« på de lande vi besøgte.

I Thailand blev vi på elefanter redet ud til

et besøg hos nogle indfødte stammesamfund i junglen.

Det er også blevet til fridage i nogle af Asiens hovedstader, som f.eks. Bangkok, Kuala Lumpur og Singapore. Efter en rundtur rundt i disse metropoler har man hovedet proppet med et hav af sanseindtryk, som tilsammen giver et rigtig godt billede af det pågældende lands kultur, mentalitet, og hvor landet er på vej hen i fremtiden.

Mens vi var i Singapore fik jeg mulighed for at overvære det berømte Thaipusan optog. Optøget er en del af et Hinduistisk renselsesritual, og forløber over en 4 km lang strækning. Deltagerne har frugter på kroge hængende i huden og spyd stukket gennem kinder og tunge, mens de bærer tunge byrder. Det er kun tilladt at udføre disse optog 2 steder i verden, så mange hinduer kommer langvejs fra for at deltage i denne makabre begivenhed.

Singapore er et kapitel for sig, og skiller sig ud blandt de andre lande i Asien, vi har besøgt. Singapore er et yderst velorganiseret, rent og gennemreguleret samfund, som har valgt sin helt egen måde at gøre tingene på, og er man ikke tilfreds med det, bliver man bedt om at gå.

Overtræder man samfundets strenge regler, er straffen meget hård. Singapore er det land, der har flest henrettelser pr. indbygger. For kort tid siden blev 2 tyskere hængt, da de i tolden blev taget med lidt over 50g hash, noget som vel knap nok er ulovligt her i Danmark.

I forbindelse med det kinesiske nytår, d. 22. jan., deltog vi den berømte »Shingay Parade«, ned ad hovedgaden i Singapore. Her var vi med i det kæmpe internationale optog, som blev overværet af 200.000 begejstrede Singaporeanere, samt transmitteret via TV til godt 40 mio. seere rundt omkring i Asien.

Vi møder mange spændende udenlands danskere på vores tur. I Malaysia boede vi et par dage hos Børge Bæk Nielsen som ejer en palmeolieplantage. Plantagen er kæmpestor, og dækker et areal svarende til Langeland og Amager tilsammen. Børge har gennem 60 år opbygget et helt lille »velfærdssamfund« for sine arbejdere, med egen skole, sygehus og plejehjem til de ansatte. Som den eneste udlænding er Børge blevet tildelt den Malaysiske riddertitel for sit arbejde.

I Singapore var jeg et par dage privat indkvarteret hos den danske ambassadør, som er tidligere departementschef i udenrigsministeriet. Hos ham hørte jeg mange spændende historier fra den internationale storpolitiske verden.

USA fra vest til øst

Efter 3 måneders rundrejse i asien, startede den næste store etape af den gymnastiske jordomrejse, som skulle bringe os tværs over USA. Fra Singapore ankom vi

til Los Angeles i starten af februar. og i løbet af 2 måneder krydsede vi staterne fra Los Angeles på vestkysten til New York på østkysten,

Turen foregik i lejede biler, og bragte os igennem 17 forskellige stater, og gav os en 11.000 km lang køretur, med mange opvisninger og workshops undervejs.

Indkvarteringen foregik på store dele af turen hos private amerikanske familier. Man havde således en enestående mulighed for at komme helt tæt på amerikanerne, og opleve de store forskelle der er på folk, afhængig af hvor i det kæmpe land man befinder sig.

Vi mødte utrolig mange »danskere« på vores tur gennem staterne, og besøgte mange steder med stærke forbindelser til Danmark. Til vores opvisninger kunne man næsten hver gang se tilskuere der stod og sang med under nationalsangen.

Turen gennem dette kæmpe land bød på mange store oplevelser af forskellig art. I L.A. mødte vi Hollywood verden og det mondæne Beverly Hills. I Las Vegas kom vi tæt på den verdensberømte cirkustrup »Cirque du Soliel«, og fik lov at lave en opvisning for artisterne på deres scene i kasinoet »Treasure Island«, hvilket var en kæmpe oplevelse.

En af de store natur oplevelser fik jeg i Grand Canyon, hvor jeg sammen med et par holdkammerater i helikopter fik mulighed for at se den storslåede kløft lidt fra oven.

En anden og noget mere langstrakt natur oplevelse, blev det at krydse det flade »Midt-vest« af USA. Her er der utrolig langt mellem alting, og flade marker så langt øjet rækker, og at køre gennem dette område i dagevis, er næsten som at krydse en ørken.

Vi havde i USA nogle perioder, hvor vi ikke så ret meget af dagens lys, da vi indenfor i haller, gymnastiksale og på skoler knoklede med workshops. Det kunne blandt andet være arbejdet med at få 60-70 børn til at lave kolbøtter, vejrmøller, hip hop og få dem til at synes at dansk gymnastik bare er alle tiders og det lykkes som regel altid med bravur. Det

På slangefarm i Malaysia.

Grand Canyon.

som til tider kunne være en af de sværeste pædagogiske opgaver var at få de ca. 40 % overvægtige børn til at rulle rundt i kolbøtter eller bare at skulle bevæge deres kroppe. Mange skoler havde ikke idræt på skemaet og menuen i kantinen, som alle fik serveret, bestod oftest af op til flere friturebomber.

Grunden til at vi i Danmark ikke i lignede grad har overvægtige børn, er nu nok ikke kun maden, men også i høj grad at vi i Danmark har mulighed for at dyrke idræt i foreninger som bæres frem af frivilligt arbejde, så det ikke koster en formue at deltage, som det f.eks. gør i USA. Det arbejde der sker rundt omkring i de danske gymnastik og idrætsforeninger er simpelthen uvurderligt!

I Chicago skete det som enhver verdensholds gymnasts frygter mest. Gert Rindom, kom slemt til skade i et trampolinspring, og måtte sendes hjem til Danmark til behandling. Det er hårdt at måtte sige farvel til en holdkammerat, som man de sidste 7 måneder har delt alt med.

Den sidste destination på vores USA turne blev New York, hvor vi blev indkvarteret på Broadway og havde et par dage til at opleve og udforske »The Big Appel«.

En af dagene forlod vi Manhattan halvøen, for at besøge Jacob Riss Skolen i det hårdt belastede Brooklyn område. Skolen er grundlagt af Jacob A. Riss fra Ribe, som immigrerede til USA i 1870. Jacob Riss satte, som noget nyt for den tid, fokus på de fattige og hjemløse, gennem bøger og artikler. Han blev endda rådgiver for USA's præsident, på områder der gjaldt sociale problemer. På skolen lavede vi opvisning for nogle af de børn og voksne med sociale problemer, som i dag nyder godt af hvad en driftig og fremsynet dansker etablerede for snart 100 år siden.

Danske spor på vejen

Mange steder i verden har jeg mødt

mennesker som bevæget fortæller at de engang for mange år siden, så et dansk gymnastik hold, ledet af Erick Flensted Jensen. Hos mange af disse mennesker har Flensted Jensens »Verdenhold« sat et sådan spor, at de siden har arbejdet for den frivillige og folkelige idræt, som også Flensted Jensens gymnastikhold repræsenterede. Som f.eks. Emma der i dag uddanner unge idrætsledere på et universitet i Sydafrika. Eller den 60 årige Kevin hvis livsværk er en solid gymnastik forening i byen Gunnada i Sydøst-Australien.

De unge mennesker på Flensted Jensens gymnastikhold, har rørt mange mennesker dybt rundt omkring i verden, med deres opvisninger og væremåde.

Det er rart at tænke på at jeg også på min tur har været med til at inspirere andre mennesker på samme måde som danske gymnaster gjorde det dengang.

Hjem til Danmark

Den 11. april satte jeg atter fødderne på dansk jord, efter at have været på farten med verdensholdet i næsten 7 måneder. Vi havde indtil nu lavet 123 opvisninger i 8 forskellige lande, og under alle tænkelige forhold. Rygsækken var proppet med alverdens oplevelser, og de mennesker jeg i efteråret forlod Danmark med, var nu nærmest blevet til familie.

Der var nu endnu 3 måneders rejse forude, hvoraf den første måned udgjorde vores Danmarksturné, og det skulle vise sig at blive en hård men opløftende tur.

At man nu skulle hjem og lave gymnastik for et dansk publikum, var både noget man frygtede og noget man glædede sig til. Forventningerne til holdet var utroligt store, og der bliver set med meget kritiske øjne på vores opvisninger, men det var også her vi fik lov at vise vores gymnastik for venner og familie.

Europa

Efter Danmarksturnéen bragte en 6000

km bustur os rundt i Europa på kryds og tværs, til landene; Tyskland, Frankrig, Holland, Ungarn, Tjekkiet, Sverige og Slovenien. Som rosinen i pølseenden deltog vi i et landsstævne på Island.

Uforglemmelige oplevelser

Tiden gik utrolig stærkt mens vi var på farten, og oplevelserne var mange og uforglemmelige. Vi levede i vores egen lille verden, uden at vide hvad ugedag det var, og hvad der skete ude i verden og hjemme i Danmark.

Der var også mange hårde dage med lange busture på bumlede veje, efterfulgt af uanmeldte workshops, eller dage med to og tre opvisninger efter at have sovet på en tynd madras i en iskold hal. For nogle af mine holdkammerater har turen været meget hård, både fysisk og psykisk, men dog utvivlsomt det hele værd.

Vi havde det utroligt godt sammen på holdet, og var som én stor familie på tur, der passede godt på hinanden.

Og så var det hele pludselig slut! Efter en afsluttende opvisning i Århus Arena den 25. juli, sagde vi farvel til hinanden, og tak for en fantastisk tur. Vi havde nu været en uadskillelig gruppe i næsten 1 år, og nu gik vi hver til sit, og i hver vores retning. For mit vedkommende, vendte jeg tilbage til Odense og Ingeniørskolen for at færdiggøre min uddannelse til bygningsingeniør. Og hvis alt går vel bliver jeg færdiguddannet til januar 2005.

Gymnastikken vil nok blive ved med at fylde meget i mit liv, mange år frem i tiden, og de venner og oplevelser jeg har fået på min rejse jorden rundt, vil jeg aldrig glemme!

Glædelig jul og godt nytår

Fakta:

- 200 gymnaster stillede op til udtagelsen
- 14 drenge og 14 piger udtages
- Med holdet er en kvindelig og mandlig træner + 1 rejseleder
- 1 ½ måneders træningslejer i Danmark inden afrejse
- På tur fra 15. sept. 2003 - 15 juli 2004
- 182 opvisninger
- 170 workshops
- Besøgt 16 forskellige lande, og 5 kontinenter
- Boet 112 forskellige steder
- Rejst 120.000 km (svarer til ca. 2 gange jorden rundt)
- Optrådt for i alt ca. 350.000 mennesker
- Hver gymnast betaler selv 31.000,- kr, for at deltage
- Holdet medbringer 2,3 ton udstyr

Er man interesseret i et billede foredrag, med gode fortællinger ledsaget af flotte billeder og videoklip fra min spændende tur med Verdenholdet, kan jeg kontaktes på tlf: 60 89 88 28 eller via e-mail: martinwestersor@hotmail.com.